

EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 26.6.2023
COM(2023) 344 final

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

**Ocena ustreznosti informacij, ki jih je treba razkriti na podlagi člena 89(1)
Direktive 2013/36/EU**

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

Ocena ustreznosti informacij, ki jih je treba razkriti na podlagi člena 89(1) Direktive 2013/36/EU

1. UVOD

Z Direktivo 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta¹, splošno znano kot direktiva o kapitalskih zahtevah IV, je bil vzpostavljen okvir EU za usklajevanje nacionalnih določb o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in investicijskih podjetij, načinih njihovega upravljanja ter njihovega nadzora. Sprejeta je bila leta 2013 kot del zakonodajnega svežnja, vključno z Uredbo (EU) št. 575/2013², ki je splošno znana kot uredba o kapitalskih zahtevah in v kateri so določena enotna pravila o splošnih bonitetnih zahtevah.

Ta sveženj je bil sprejet v okviru vse večjega pritiska javnosti na finančni sektor od začetka finančne in dolžniške krize v letu 2007 ter je vključeval posebne določbe, namenjene obravnavi tega pritiska, da bi se povrnilo zaupanje evropskih državljanov in davkoplačevalcev v finančni sektor na splošno.

Zaradi „večje preglednosti“³ so morale države članice v skladu s členom 89 (z naslovom „Poročanje po državah“) direktive o kapitalskih zahtevah IV zagotoviti, da kreditne institucije in investicijska podjetja (v nadaljnjem besedilu: institucije), za katere velja ta zakonodajni okvir, razkrijejo določene informacije – finančne in nefinančne – glede svojih dejavnosti.

To poročilo je pripravljeno na podlagi člena 89(6) direktive o kapitalskih zahtevah V⁴, v skladu s katerim mora Komisija preveriti, ali so informacije v zvezi s poročanjem po državah še vedno ustrezne in ali bi bilo treba vključiti dodatne ustrezne informacije. V navedenem členu je določena tudi obveznost glede predložitve rezultata te ocene Evropskemu parlamentu in Svetu zaradi morebitnega zakonodajnega predloga.

¹ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES,

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32013L0036&from=SL>.

² Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012,

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32013R0575&from=SL>.

³ Glej uvodno izjavo 52 direktive o kapitalskih zahtevah IV.

⁴ Direktiva (EU) 2019/878 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o spremembi Direktive 2013/36/EU v zvezi z izvzetimi subjekti, finančnimi holdingi, mešanimi finančnimi holdingi, prejemki, nadzorniki ukrepi in pooblastili ter ukrepi za ohranitev kapitala,

[EUR-Lex – 32019L0878 – SL – EUR-Lex \(europa.eu\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32019L0878&from=SL).

V oceni so priznane ugotovitve podporne študije⁵, ki jo je izvedel zunanji izvajalec, ocena pa temelji na notranjem pregledu, opravljenim pri Komisiji. Izvedeno je bilo tudi posvetovanje z EBA, EIOPA in ESMA.

Metodologija, ki jo izvajalec uporabil za zbiranje in ocenjevanje podatkov, temelji na kombinaciji teoretičnih raziskav, proučitve zakonodaje, razgovorov, anket in analize vzorcev: razmeroma majhen odziv s strani institucij in deležnikov, povabljenih k sodelovanju v tej oceni, predstavlja omejitev, ki jo je treba v tej oceni upoštevati povsod.

2. OZADJE UVEDBE ZAHTEV GLEDE POROČANJA PO DRŽAVAH

Po svetovni finančni krizi (2007–2009) in dolžniški krizi, ki je prizadela euroobmočje (2010–2012), se je zaupanje javnosti v finančni sistem močno zmanjšalo. Institucije so povzročile krizo, splošno nezaupanje pa se je poslabšalo zaradi zelo razširjenega prepričanja, da finančne institucije omogočajo izogibanje davkom.

Evropski parlament je v teh okoliščinah predlagal spremembo predloga Komisije v zvezi z direktivo o kapitalskih zahtevah IV, da bi se uvedle zahteve glede preglednosti⁶. V okviru te pobude je bil oblikovan člen 89, katerega namen je bil povrniti zaupanje s povečanjem „preglednost[i] v zvezi z dejavnostmi institucij in zlasti v zvezi z ustvarjenimi dobički, plačanimi davki in prejetimi subvencijami“⁷. Zahteve glede poročanja po državah so navedene v točkah (a) do (f) člena 89(1), kot sledi:

- (a) imena, narava dejavnosti in geografska lokacija;
- (b) promet;
- (c) število zaposlenih v ekvivalentu polnega delovnega časa;
- (d) dobiček ali izguba pred obdavčitvijo;
- (e) davek na dobiček ali izgubo;
- (f) prejete javne subvencije.

Zlasti mora vsaka država članica od institucij zahtevati, da zgoraj navedene informacije razkrijejo:

- za vsako državo posebej: v zvezi z vsako jurisdikcijo, v kateri posluje poročevalec, in
- letno: na konsolidirani podlagi za poslovno leto.

V skladu s členom 89(4) se zgoraj navedene informacije objavijo, če je to mogoče, kot priloga k letnim računovodskim izkazom zadevne institucije, ali kjer je to ustrezno, kot priloga h konsolidiranim računovodskim izkazom te institucije.

⁵ Study on the Adequacy of the Information to be Disclosed under Article 89(1) of the Capital Requirements Directive IV (Študija o ustreznosti informacij, ki jih je treba razkriti na podlagi člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV), [Pravo družb in korporativno upravljanje](#), [Evropska komisija \(europa.eu\)](#).

⁶ Poročilo o predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih družb ter spremembi Direktive 2002/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta o dopolnilnem nadzoru kreditnih institucij, zavarovalnic in investicijskih družb v finančnem konglomeratu (COM(2011) 453 – C7-0210/2011 – 2011/0203(COD)). Glej uvodno izjavo 12(b) in člen 86a: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-7-2012-0170_SL.html.

⁷ Glej uvodno izjavo 52 direktive o kapitalskih zahtevah IV.

Komisija je v skladu s členom 89(3) leta 2014 izvedla splošno oceno morebitnih negativnih gospodarskih posledic javnega razkritja takih informacij, vključno z vplivom na konkurenčnost, naložbe, razpoložljivost kreditov in stabilnost finančnega sistema⁸. V poročilu, pripravljenem na podlagi te ocene, je bilo ugotovljeno, da zahteve glede razkritja na podlagi člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV verjetno ne bodo imele bistvenega negativnega gospodarskega učinka: nasprotno, v oceni je bil poudarjen pozitiven vpliv poročanja po državah na preglednost in odgovornost sektorja finančnih storitev v EU ter na zaupanje javnosti vanj.

3. OCENA USTREZNOSTI ZAHTEV GLEDE POROČANJA PO DRŽAVAH

Po sprejetju direktive o kapitalskih zahtevah IV leta 2013 so morale države članice od 1. januarja 2015 od finančnih institucij zahtevati, da razkrijejo informacije v zvezi s poročanjem po državah. Do danes so vse države članice EU dokončale prenos člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV v svoje nacionalne zakonodaje⁹. Zahteve glede poročanja po državah so zato obvezne in se od 1. januarja 2015 v celoti uporabljajo tako, kot so bile prenesene v nacionalne zakonodaje.

V skladu z določbami člena 89(6) direktive o kapitalskih zahtevah V to poročilo zajema oceno ustreznosti zahtev glede poročanja po državah, zlasti s preverjanjem, ali te zahteve izpolnjujejo splošni namen omogočanja javnega nadzora ob zagotavljanju odpornosti v sektorju in ali bi jih bilo treba spremeniti ali dopolniti z dodatnimi ustreznimi informacijami, da bi se še naprej spodbujala preglednost institucij.

V tem poglavju bo ocenjeno pravno in praktično izvajanje člena 89(1). Najprej bo podan splošen pregled načel in načinov razkritja (oddelek 3.1). Nato bo vsaka zahteva glede poročanja po državah pregledana posamično (oddelek 3.2). Kjer so ugotovljene določene težave, so proučene tudi morebitne prilagoditve zakonodajnega besedila ob upoštevanju predlogov izvajalca. V skladu s smernicami¹⁰ in zbirko orodij za boljše pravno urejanje bodo informacije v zvezi s poročanjem po državah nato ocenjene na podlagi petih standardnih meril, ki se uporabljajo za preverjanje uspešnosti ukrepov EU (oddelek 3.3), in sicer:

- **uspešnosti** pri doseganju ciljev direktive o kapitalskih zahtevah,
- **učinkovitosti** uporabe sredstev v zvezi z morebitnimi upravnimi stroški,
- nadaljnje **ustreznosti** obveznih zahtev in ciljev direktive o kapitalskih zahtevah,
- notranje in zunanje **skladnosti**,
- **dodane vrednosti** na ravni Unije.

⁸ Poročilo Komisije Evropskemu parlamentu in Svetu, Splošna ocena gospodarskih posledic zahtev o razkritju po državah iz člena 89 Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52014DC0676&qid=1639170286777&from=SL>.

⁹ Rok za prenos je bil 31. december 2013.

¹⁰ Delovni dokument služb Komisije, Smernice za boljše pravno urejanje, SWD(2021) 305 final, https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/swd2021_305_en.pdf.

3.1 Izvajanje člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV: horizontalni vidiki

Razčlenitev podatkov: ustanovljena oseba in razkritje po državah

Vodilno načelo pristopa po državah je, da je treba informacije razkriti do ravni razdrobljenosti, ki ustreza nacionalni jurisdikciji države, v kateri ima zadevna institucija ustanovljena oseba. Kot je pojasnil Evropski bančni organ (EBA)¹¹, bi bilo treba pojem „ustanovljena oseba“ razlagati široko, tako da zajema podrejene družbe, podružnice in druge zadevne subjekte, prek katerih je institucija fizično navzoča v določeni državi, bodisi državi članici bodisi tretji državi. Vendar se kljub pojasnilom EBA zdi, da države članice na splošno še vedno niso prepričane, ali bi morale evropske podružnice institucij zunaj EGP izpolnjevati zahteve glede poročanja po državah, v državah članicah pa ne obstaja dosledna razlaga tega pojma.

Večina institucij EU, ki poslujejo v več državah, izpolnjuje zahteve glede poročanja po državah in vključuje ustrezne informacije v zvezi s svojimi subjekti v poročilo po državah. Ob tem je treba poudariti, da približno 90 % institucij iz EU27 posluje le v matični državi članici in nima podružnic ali podrejenih družb v tujini ali pa so same podrejene družbe mednarodnih bank. To pomeni, da je od približno 4 600¹² kreditnih institucij (po podatkih iz julija 2021¹³), ki spadajo na področje uporabe člena 89¹⁴, dejansko le približno 600 takih institucij znatnega pomena v okviru poročanja po državah.

Da bi se obravnavalo dejstvo, da večina institucij EU posluje le v lastni državi članici, in da bi se razjasnil položaj evropskih podružnic institucij zunaj EGP, bi bilo morda koristno razmisliti o preusmeritvi zahteve glede poročanja po državah k institucijam, ki poslujejo v več državah članicah ali tako v državi članici kot v jurisdikciji tretje države.

Koristno bi bilo morda tudi pojasniti, da bi moral pojem „ustanovljena oseba“ zajemati podrejene družbe in podružnice. S tem bi se zagotovilo, da se podružnice priznajo kot del dejavnosti v zadevni državi članici ali davčni jurisdikciji (zunaj EU), kjer poslujejo.

Nazadnje bi se lahko pojasnilo, da se dejavnosti v off-shore finančnih središčih in davčnih oazah sporočajo v davčnih jurisdikcijah zadevnih off-shore središč in davčnih oaz in ne v njihovih suverenih državah.

Letno poročanje: obseg konsolidacije

Člen 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV vsebuje splošno sklicevanje na „konsolidirano podlago“, v njem pa ni podrobno določen pristop, ki ga je treba uporabiti. Zato se lahko to, ali bi moral obseg konsolidacije temeljiti na bonitetni ali računovodski podlagi, razlaga različno. EBA je pojasnil, da se sklicuje na bonitetni obseg konsolidacije, hkrati pa državam članicam

¹¹ EBA, Vprašanja in odgovori 2014_1248, https://eba.europa.eu/single-rule-book-qa/-/qna/view/publicId/2014_1248.

¹² ECB, Seznam monetarnih finančnih institucij (dnevni podatki), na voljo na: https://www.ecb.europa.eu/stats/financial_corporations/list_of_financial_institutions/html/elegass.en.html.

¹³ Kot so navedeni v Študiji o ustreznosti informacij, ki jih je treba razkriti na podlagi člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV, str. 63, [Pravo družb in korporativno upravljanje](#), Evropska komisija (europa.eu).

¹⁴ Kreditne institucije, za katere ne velja direktiva o kapitalskih zahtevah, kot so opredeljene v členu 2(5) direktive o kapitalskih zahtevah IV, so bile izključene s seznama.

omogoča, da „določijo večji obseg konsolidacije“. Poleg tega je EBA institucije pozval, naj pojasnijo obseg konsolidacije, ki ga uporabljajo¹⁵. V praksi večina institucij poroča na računovodski podlagi. Poleg tega je odstopanje, ki je v izogib podvajanju poročanja v skladu z Direktivo 2021/2101¹⁶ na voljo zelo velikim institucijam, pogojeno s tem, da obseg poročanja institucije temelji na računovodskih načelih.

Poleg tega se zdi, da države članice člen 89 razlagajo v smislu, da obveznost poročanja velja ne samo za nadrejene institucije, ampak tudi za njihove evropske podrejene družbe. Morebitno pojasnilo bi se lahko nanašalo na zahtevo po poročanju le na najvišji ravni nadrejene družbe, da bi se preprečilo podvajanje poročanja.

Načini razkritja: oblika sporočanja podatkov

Člen 89(4) direktive o kapitalskih zahtevah IV določa, da se informacije v zvezi s poročanjem po državah objavijo, če je to mogoče, kot priloga k letnim računovodskim izkazom zadevne institucije, ali kjer je to ustrezno, kot priloga h konsolidiranim računovodskim izkazom te institucije. Zakonodaja EU ne vsebuje dodatnih navodil o obliki poročanja, ki jo je treba uporabiti za razkritje informacij, na ravni EU pa ni pripravljena nobena usklajena predloga. Ker ni posebnih smernic, ki bi zagotavljale standardiziran pristop EU, lahko poročevalske institucije pripravijo lastno obliko ali predlogo, kar bi lahko vplivalo na doslednost sporočenih informacij.

Večina institucij to določbo upošteva tako, da informacije v zvezi s poročanjem po državah razkrije v obliki obvestila ali priloge k letnemu računovodskemu izkazu, nekatere institucije pa pripravijo ločeno poročilo po državah. Poleg tega se je med študijo pokazalo, da letna poročila niso bila vedno na voljo na poslovnih spletiščih zadevnih kreditnih institucij.

Da bi se še izboljšali dostopnost in primerljivost informacij, bi bilo mogoče proučiti uvedbo standardnih predlog in uskladitev postopkov poročanja. Zlasti bi lahko institucije sistematično objavljale svoja poročila po državah na svojem poslovnem spletišču, v primeru institucije, ki je družba, ki kotira na borzi, pa bi se lahko poročilo po državi poleg tega sistematično priložilo letnemu poročilu te družbe in se ne bi predložilo kot ločeno poročilo.

3.2 Informacije, ki jih je treba razkriti

Imena, narava dejavnosti in geografska lokacija

Prvi sklop informacij iz člena 89(1), točka (a), je zgolj opisen. Njegova razlaga je nadvse pomembna, saj so z njim določene omejitve pri poročanju po državah, tako da določa obseg drugih merljivih informacij, navedenih v členu 89(1). S formalnega vidika so ga vse države članice prenesle dobesedno, večina institucij pa izpolnjuje zahtevo glede razkritja.

Nekatere težave pri razlagi se nanašajo na: naravo dejavnosti, pri čemer lahko institucije same prilagodijo svoj izbor kategorij, ki lahko vključujejo kategorije, kot so bančniške storitve za

¹⁵ Glej opombo 11.

¹⁶ Direktiva (EU) 2021/2101 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2021 o spremembi Direktive 2013/34/EU glede razkritja davčnih informacij v zvezi z dohodki s strani nekaterih podjetij in podružnic – člen 48b(3).

posameznike in podjetja, zakup, razvoj nepremičnin itd., ali geografsko lokacijo, zlasti v zvezi z območji, ki so povezana z davčnimi oazami in off-shore finančnimi središči¹⁷, pri čemer manjše število institucij informacije razkriva na podlagi suverenosti in ne na podlagi države.

Promet

V skladu s členom 89(1), točka (b), direktive o kapitalskih zahtevah IV morajo institucije vsako leto razkriti podatke o svojem „prometu“ po državah članicah in tretjih državah. Le nekaj držav članic je pri prenosu te zahteve podrobneje opredelilo ta pojem.

V skladu s pojasnili EBA¹⁸ bi bilo treba pojem „promet“ v bančnem sektorju razumeti kot „neto bančne prihodke“. Velika večina bank upošteva usmeritve EBA in sporoča neto prihodke (pri čemer upoštevajo npr. neto prihodke od obresti, neto prihodke od provizij).

Zato bi bilo mogoče za zagotovitev dodatne pravne varnosti ter usklajenega in primerljivega izvajanja člena 89(1), točka (b), pojem „promet“ nadomestiti s pojmom „neto prihodki iz rednega poslovanja“ (ki vključujejo neto prihodke od obresti, neto prihodke od provizij in pristojbin, neto prihodke od naložb in druge prihodke iz poslovanja).

Število zaposlenih v ekvivalentu polnega delovnega časa

Zahteva glede poročanja na podlagi člena 89(1), točka (c), direktive o kapitalskih zahtevah IV zajema „število zaposlenih v ekvivalentu polnega delovnega časa“. Vse države članice so jo prenesle dobesedno, njena razlaga pa je nesporna, saj je v njej jasno opredeljen pristop, ki ga je treba uporabiti, in sicer ekvivalent polnega delovnega časa (število ur, ki se šteje za polni delovni čas) namesto števila zaposlenih (število posameznih zaposlenih), ki je druga možna opredelitev, ki se običajno uporablja.

Splošna uporaba opredelitve ekvivalenta polnega delovnega časa v poročilih po državah olajšuje primerjavo podatkov. Ker pa večina bank v računovodskih izkazih podatke o številu zaposlenih sporoča v obliki števila zaposlenih, bi to lahko vplivalo na primerljivost. Poleg tega so informacije v računovodskih izkazih običajno navedene kot letno povprečje, v poročilih po državah pa je lahko navedeno število zaposlenih ob koncu leta.

Na podlagi teh ugotovitev bi se ta zahteva lahko revidirala, da bi se zagotovila usklajenost z računovodskimi zahtevami ali da bi ustrezala obveznosti glede poročanja po državah, vključno z načinom poročanja, kot je bil sprejet z Direktivo 2021/2101.

Dobiček ali izguba pred obdavčitvijo

V skladu s členom 89(1), točka (d), direktive o kapitalskih zahtevah IV morajo institucije v svoje poročilo po državah vključiti podatke o „dobičku ali izgubi pred obdavčitvijo“. Vse države članice so dokončale prenos te zahteve, hkrati pa je njena razlaga glede opredelitve in obsega jasna: vse poročevalske institucije te podatke vključujejo v svoje poročilo po državah, v večini primerov pa so informacije usklajene s podatki iz računovodskih izkazov.

Vendar bi se pojem „dobiček ali izguba pred obdavčitvijo“ lahko nadomestil tudi s pojmom „dobiček ali izguba pred davkom od dohodkov podjetij“, da bi se preprečila vključitev

¹⁷ Na primer, dejavnosti, ki se izvajajo na Kajmanjih otokih, se štejejo za del dejavnosti v Združenem kraljestvu.

¹⁸ EBA v Vprašanjih in odgovorih 2014_1249, https://eba.europa.eu/single-rule-book-qa/-/qna/view/publicId/2014_1249.

davkov, ki niso davki od dohodkov pravnih oseb in da bi se pravilno izračunavala efektivna stopnja davka od dohodkov pravnih oseb.

Davek na dobiček ali izgubo

Člen 89(1), točka (e), direktive o kapitalskih zahtevah IV je neposredno povezan s prejšnjimi informacijami in se nanaša na razkritje podatkov o „davku na dobiček ali izgubo“. Prenos člena v nacionalno zakonodajo je dokončan, vse poročevalske institucije pa v svojih poročilih po državah zagotavljajo informacije o obdavčevanju, ki so usklajene s podatki iz njihovih računovodskih izkazov.

Razlaga te zahteve je odvisna od tega, ali izračun davkov na dobiček temelji na računovodstvu na podlagi nastanka poslovnih dogodkov (obračunani davki) ali računovodstvu na podlagi nastanka plačil (plačani davki). EBA je zaradi preglednosti in primerljivosti priporočil, da se zagotovijo ločene informacije z uporabo načel računovodstva na podlagi nastanka plačil in na podlagi nastanka poslovnih dogodkov, na primer tistih, ki se uporabljajo v okviru MRS 12 Davek iz dobička¹⁹. Kljub temu se večina institucij samostojno odloči za uporabo metode na podlagi nastanka plačil ali na podlagi nastanka poslovnih dogodkov, s čimer ovirajo primerljivost informacij iz poročil po državah. Da bi se olajšalo ocenjevanje efektivne davčne stopnje in izboljšala primerljivost podatkov med državami in institucijami, bi bilo lahko v zahtevi glede „davka na dobiček ali izgubo“ dodatno določeno, da morajo institucije razkriti dva davčna kazalnika, in sicer „obračunani davek od dohodkov (tekoče leto)“ in „plačani davek od dohodkov (tekoče leto)“.

Prejete javne subvencije

Seznam v zvezi s poročanjem po državah se konča z zahtevo po sporočanju podatkov o „prejetih javnih subvencijah“, kot je določeno v členu 89(1), točka (f). Zahteva glede teh informacij je bila prenesena v vse nacionalne zakonodaje.

Pojem „javna subvencija“ se na splošno nanaša na finančni prispevek vlade ali javnega organa v korist prejemnika. Na ravni držav članic ni skupnega razumevanja o tem, ali bi morala ta opredelitev vključevati vse oblike „nepovratnih sredstev“ ali „državno pomoč“ (kot so posojila, davčni dobropisi, darila ali oprostitve), razlage tega pojma v okviru poročila po državah pa ni obravnaval niti EBA. Tudi izvajanje te zahteve je nejasno, saj večina institucij opredelitev, ki jih uporabljajo za javne subvencije, ne določi podrobneje in ne razkrije zneskov subvencij, prejetih po državah. Da bi se v tem smislu preprečila negotovost glede pomena pojma „prejete javne subvencije“, bi ga bilo mogoče opredeliti tako, da bi se zagotovila vključitev nepovratnih sredstev in državne pomoči v subvencije.

Nazadnje bi bilo v okviru tega oddelka mogoče razmisliti o izboljšanju usklajenosti zahtev glede poročanja po državah tako, da bi se splošno besedilo člena 89(1) po potrebi uskladilo z računovodskimi zahtevami in jasnejšimi besedili iz drugih ustreznih zakonodajnih aktov. S tem bi se lahko odpravile nekatere težave pri razlagi in zagotovilo usklajeno izvajanje zahtev s strani institucij v vsej EU.

¹⁹ MRS 12 Davek iz dobička: <https://www.ifrs.org/issued-standards/list-of-standards/ias-12-income-taxes/>.

3.2 Ocena poročanja po državah

Uspešnost: splošno izboljšanje zaupanja javnosti

Cilj poročanja po državah je povrniti zaupanje državljanov v finančni sektor. Ta cilj se doseže s:

- povečanjem preglednosti v zvezi z dejavnostmi institucij, vključno z ustvarjenimi dobički, plačanimi davki in prejetimi subvencijami, ter
- prispevanjem k spodbujanju družbene odgovornosti podjetij do deležnikov in družbe²⁰.

V ta namen imajo informacije iz poročil po državah pomembno vlogo pri izboljševanju ugleda finančnega sistema, saj vsem državljanom omogočajo dostop do niza ključnih informacij, ki jih neposredno in javno objavijo same institucije.

Splošno izvajanje zahtev iz člena 89(1) s strani institucij je prispevalo k javni dostopnosti osnovnih podatkov o geografski lokaciji dejavnosti finančnih institucij in njihovih praksah obdavčevanja. Uvedba poročanja po državah je za državljane, davkoplačevalce in nevladne organizacije koristen instrument za povečanje ozaveščenosti javnosti na tem področju in spodbujanje odgovornega ravnanja institucij do družbe²¹.

Kar zadeva doseganje cilja poročanja po državah, se je skoraj desetletje po koncu finančne in dolžniške krize zaupanje v finančni sistem na splošno²² povečalo: po podatkih raziskave Edelman trust barometer²³, se je zaupanje v finančni sektor na svetovni ravni leta 2021 v primerjavi z letom 2012 povečalo za 8 % in je doseglo 52 %. Tudi po podatkih raziskave Ipsos Global Trustworthiness Monitor²⁴ je bilo opaženo povečano zaupanje v banke (28 % v letu 2021 v primerjavi z 20 % v letu 2018).

Poleg tega so rezultati posvetovanja, ki ga je v obliki ciljno usmerjenih razgovorov in drugih anket izvedel zunanji izvajalec, potrdili splošno soglasje o izboljšanem mnenju o institucijah v primerjavi z obdobjem pred poročanjem po državah²⁵. Banke so prepričane, da se je zaradi povečane preglednosti, ki je rezultat vseh zahtev glede razkritja, izboljšalo zaupanje državljanov v bančni sektor. Pozitiven učinek so opazili tudi davčni organi, bančni nadzorniki in nevladne organizacije.

²⁰ Glej opombo 7.

²¹ Študija o ustreznosti informacij, ki jih je treba razkriti na podlagi člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV, str. 67–68, [Pravo družb in korporativno upravljanje](#), Evropska komisija (europa.eu).

²² To je morda posledica posebnih (kritičnih) dogodkov kot nedavni kolaps banke Silicon Valley Bank v Kaliforniji (ZDA) ali prisilno reševanje banke Credit Suisse.

²³ Edelman trust barometer (2021). Zaupanje v finančne storitve.

https://www.edelman.com/sites/g/files/aatuss191/files/2021-04/2021%20Edelman%20Trust%20Barometer%20Trust%20in%20Financial%20Services%20Global%20Report_website%20version.pdf

²⁴ <https://www.ipsos.com/sites/default/files/ct/news/documents/2022-01/Global-Trustworthiness-Monitor-2021.pdf>

²⁵ Študija o ustreznosti informacij, ki jih je treba razkriti na podlagi člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV, str. 67, [Pravo družb in korporativno upravljanje](#), Evropska komisija (europa.eu).

Kljub temu je še vedno težko določiti, v kolikšni meri so zahteve glede razkritja v zvezi s poročanjem po državah prispevale k izboljšanemu zaupanju v bančni sektor. Zakonodajalec EU je po finančni krizi prevzel pobudo za krepitev odpornosti finančnega in bančnega sektorja. Zlasti je okrepil bančni regulativni okvir z oblikovanjem enotnega mehanizma nadzora za banke euroobmočja, revizijo pravil za izračun kapitalskih zahtev in določitvijo novega okvira za urejeno reševanje bank.

Na splošno se informacije iz člena 89(1), točke (a) do (f), štejejo za ustrezne za zastavljene namene, novih kazalnikov pa ni treba dodajati²⁶. Vendar so v tem poročilu opredeljene tudi morebitne prilagoditve, s katerimi bi se nadalje pojasnili pojmi, ki se uporabljajo.

Učinkovitost: koristi odtehtajo stroške

Ob uvedbi poročanja po državah so morale poročevalske institucije za izpolnjevanje obveznih zahtev opraviti določeno mero dela in temu nameniti nekaj sredstev. Zlasti v začetnem obdobju so morale izvesti enkratne naložbe za razvoj novega sistema, tako da so na primer: določile obliko poročanja, prilagodile računovodsko programsko opremo zahtevanim informacijam in usposobile osebje za opravljanje nalog sporočanja podatkov. Povečanje stroškov, povezanih s poročanjem po državah, je odvisno od več dejavnikov, kot so velikost poročevalske institucije, zapletenost njene organizacijske strukture ali število različnih zajetih držav. Upravni stroški so odvisni tudi od načina razkritja, pri čemer je poročilo po državah učinkoviteje vključiti v letno poročilo, kot pa ga pripraviti v obliki ločenega dokumenta.

Na podlagi ocen, podanih v okviru zunanje podporne študije²⁷, so stroški institucij, za katere veljajo zahteve glede poročanja po državah na podlagi člena 89(1), zanemarljivi: izraženi kot promet so znatno nižji od ene odstotne točke. Poleg tega se ti stroški zmanjšajo po prvem letu, ko se vzpostavi metoda poročanja²⁸. Izpostaviti je treba tudi, da bi večina upravnih stroškov za veliko institucij nastala že brez izpolnjevanja zahteve glede poročanja po državah, saj bi nastali na primer zaradi poslovnega poročanja teh institucij ali poročanja davčnim organom v skladu z nacionalnimi zakonodajami za izvajanje ukrepa 13 akcijskega načrta za preprečevanje erozije davčne osnove in preusmerjanja dobička OECD.

Na splošno je dokazani pozitiven učinek na institucije in družbo, ki je povezan z obveznostmi poročanja, veliko večji od omejenih stroškov, potrebnih za izvajanje poročanja po državah. Glede na zelo omejene upravne stroške za kreditne institucije v relativnem smislu ni razlogov za krajšanje seznama informacij, ki jih je treba razkriti na podlagi člena 89(1).

²⁶ V podporni študiji, ki jo izvedel zunanji izvajalec, je bilo ugotovljeno, da „je treba prej izpopolniti opredelitve pojmov kot pa dodati nove kazalnike k obstoječim kazalnikom v zvezi s poročanjem po državah“ (str. 98). Hkrati je bilo v študiji ugotovljeno, da je znatna manjšina bank v vzorcu poročala o dodatnih kazalnikih, vključno z dodatnimi davčnimi in geografskimi kazalniki ter kazalniki v zvezi z izkazom poslovnega izida in bilanco stanja, pri čemer so se nekateri kazalniki prekrivali s tistimi, ki jih zahtevajo deležniki (str. 50–51), [Pravo družb in korporativno upravljanje, Evropska komisija \(europa.eu\)](#).

²⁷ Prav tam, str. 63 in Priloga IV. Opisna statistika za upravne in dodatne stroške, str. 126–156, [Pravo družb in korporativno upravljanje, Evropska komisija \(europa.eu\)](#).

²⁸ Prav tam, Priloga IV. Opisna statistika za upravne in dodatne stroške, str. 126–156, [Pravo družb in korporativno upravljanje, Evropska komisija \(europa.eu\)](#).

Nadaljnja ustreznost glede na sedanje in nastajajoče potrebe

Osem let po uvedbi obveznega poročanja po državah z direktivo o kapitalskih zahtevah IV se je zaupanje v finančni sistem povečalo. Kljub temu so prizadevanja za povrnitev zaupanja v finančni sistem upočasnili nedavni davčni škandali in škandali, povezani s pranjem denarja, kot so Offshore Leaks (2013), Luxembourg Leaks (2014), Swiss Leaks (2015), panamski dokumenti (2016), rajski dokumenti (2017) ter Pandorini dokumenti (2021).

Poleg tega zgoraj navedena raziskava Edelman trust barometer kaže, da se je svetovni indeks zaupanja v letu 2021 v primerjavi z letom 2020 zmanjšal za 4 %. Zaupanje se je najbolj zmanjšalo v evropskih državah, kot so Španija (–9 %), Irska (–7 %) in Francija (–7 %), rahlo povečanje pa je bilo opaženo v Italiji in Nemčiji (+1 %) ²⁹.

V zvezi s tem je treba opozoriti, da je pozitivna vloga, ki jo ima poročanje po državah pri izboljšanju ugleda institucij zaradi povečanja ozaveščenosti o njihovih dejavnostih, del širšega političnega in pravnega okvira, namenjenega spodbujanju davčne preglednosti ³⁰. Sama direktiva o kapitalskih zahtevah IV vsebuje dodatne ukrepe za preglednost, ki lahko prispevajo k povrnitvi zaupanja državljanov, kot je razkritje upravljanja in prejemkov članov uprave.

Čeprav cilji poročanja po državah ostajajo veljavni, so se v agendi EU pojavili nedavni izzivi in nove prednostne naloge: v vse bolj globaliziranem, mobilnem in digitalnem gospodarstvu zapletenejši poslovni modeli in korporativne strukture olajšujejo preusmerjanje dobička. OECD je v odziv oktobra 2015 začel izvajati svoj akcijski načrt za preprečevanje erozije davčne osnove in preusmerjanja dobička, v katerem so bili predlagani novi standardi za reformo sistema, da bi se zagotovilo plačevanje davkov od dohodkov v kraju, kjer se izvaja gospodarska dejavnost. Poleg tega je Komisija izvedla več pobud, kot je sveženj proti izogibanju davkom ³¹, ki vključuje direktivo proti izogibanju davkom (direktivi proti izogibanju davkom 1 in 2) ³² za zmanjšanje izogibanja davkom v EU. Komisija je maja 2021 objavila agendo EU na področju davčne politike, ki vsebuje številne predloge za obdavčitev podjetij, vključno z novim predlogom za letno objavo efektivne stopnje davka od dohodkov pravnih oseb za nekatera velika podjetja, ki poslujejo v EU. Evropski parlament in Svet sta novembra 2021 za zmanjševanje izogibanja davkom sprejela direktivo o javnem poročanju po državah, s katero so bila uvedena pravila poročanja za zelo velika mednarodna podjetja in njihova odvisna podjetja (z letnimi prihodki nad 750 milijonov EUR), ki bodo morala javno razkriti znesek davka, ki ga plačujejo v vsaki državi članici EU.

²⁹ <https://www.edelman.com/sites/g/files/aatuss191/files/2021-03/2021%20Edelman%20Trust%20Barometer.pdf>, str. 46 in 47.

³⁰ Med glavne pobude EU za doseganje tega krovne cilja spadajo: uvedba strožjih kapitalskih zahtev (direktiva o kapitalskih zahtevah V in uredba o kapitalskih zahtevah II), okvir za krizno upravljanje (okvir za sanacijo in reševanje bank, sistemi jamstva za vloge), bančna unija (enotni mehanizem nadzora, enotni mehanizem za reševanje) ter Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu in Svetu, „Obdavčitev podjetij za 21. stoletje“, za zagotavljanje pravičnega in učinkovitega obdavčevanja https://ec.europa.eu/taxation_customs/system/files/2021-05/communication_on_business_taxation_for_the_21st_century.pdf.

³¹ https://ec.europa.eu/taxation_customs/anti-tax-avoidance-package_en

³² Direktiva proti izogibanju davkom 1: Direktiva Sveta (EU) 2016/1164 z dne 12. julija 2016 o določitvi pravil proti praksam izogibanja davkom, ki neposredno vplivajo na delovanje notranjega trga. Direktiva proti izogibanju davkom 2: Direktiva Sveta (EU) 2017/952 z dne 29. maja 2017 o spremembi Direktive (EU) 2016/1164, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32016L1164&from=SL>.

V teh spreminjajočih se okoliščinah nadaljnjo ustreznost pristopa poročanja po državah potrjuje³³ širša javnost, in sicer potrošniki in državljani ter določene skupine deležnikov, kot so:

- delavski sindikati, ki poudarjajo, da je za delavce, ki jih zastopajo, pomembno, da imajo informacije o davčnem ravnanju podjetij, v katerih so zaposleni,
- mala in srednja podjetja, ki menijo, da je javno razkritje ključno za zagotavljanje enakih konkurenčnih pogojev in preprečevanje nepoštenih konkurenčnih prednosti večjih podjetij,
- vlagatelji, na odločitve katerih bi lahko vplivale informacije o družbeni odgovornosti podjetij,
- gospodarstva v razvoju, za katere je poročanje po državah orodje za izboljšanje davčne odgovornosti in preprečevanje zlorab s strani nedemokratskih držav,
- javni organi na nacionalni ravni in ravni EU, za katere je javno razkritje ključni instrument za oblikovanje politik in sprejemanje odločitev.

Notranja in zunanja skladnost poročanja po državah in naraščajoča uporaba načela poročanja po državah

V posebnem okviru svežnja uredbe/direktive o kapitalskih zahtevah člen 89 o poročanju po državah ni edina določba v zvezi z obveznim sporočanjem informacij, ki jih morajo javno razkriti institucije. Drugi določbi, ki se nanašata na javno razkritje, sta člen 90 direktive o kapitalskih zahtevah IV, ki se nanaša na objavo donosa na sredstva v letnem poročilu, in del 8 uredbe o kapitalskih zahtevah, v katerem je določenih več informacij, ki jih je treba objaviti v letnem računovodskem izkazu. Kljub temu niti člen 90 niti del 8 ne zahtevata poročanja po državah.

Zato se lahko v smislu notranje skladnosti člen 89 šteje za samostojno določbo, ki je z drugimi deli istega zakonodajnega okvira zelo malo povezana.

Ocena zunanje skladnosti – ki je bila pridobljena s proučitvijo načinov povezovanja poročanja po državah na podlagi direktive o kapitalskih zahtevah IV z drugimi zakonodajnimi akti z istimi cilji politike – razkriva nekaj morebitnih sinergij in prekrivanj.

Po začetku veljavnosti uredbe o investicijskih podjetjih³⁴ in direktive o investicijskih podjetjih³⁵ morajo le investicijska podjetja iz razreda 1³⁶ in razreda 1 minus³⁷ po potrebi ravnati v skladu z uredbo in direktivo o kapitalskih zahtevah. Investicijska podjetja iz razreda 2 morajo izpolnjevati zahteve iz člena 27 same direktive o investicijskih podjetjih. Seznam informacij, ki jih je treba razkriti v skladu s tem členom, je enak seznamu iz

³³ Študija o ustreznosti informacij, ki jih je treba razkriti na podlagi člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV, str. 69–70, [Pravo družb in korporativno upravljanje, Evropska komisija \(europa.eu\)](#).

³⁴ Uredba (EU) 2019/2033 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o bonitetnih zahtevah za investicijska podjetja ter o spremembi uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 575/2013, (EU) št. 600/2014 in (EU) št. 806/2014 (UL L 314, 5.12.2019).

³⁵ Direktiva (EU) 2019/2034 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o bonitetnem nadzoru investicijskih podjetij ter o spremembi direktiv 2002/87/ES, 2009/65/ES, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU in 2014/65/EU (UL L 314, 5.12.2019).

³⁶ Člen 62 uredbe o investicijskih podjetjih, ki spreminja člen 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013.

³⁷ Člen 1(2) in (5) uredbe o investicijskih podjetjih.

člena 89(1), pri čemer se seznama razlikujeta le glede prve zahteve (v kateri je „geografska lokacija“ nadomeščena z „lokacijo vseh odvisnih podjetij in podružnic“).

Ugotovljene so bile znatne podobnosti med poročanjem po državah iz direktive o kapitalskih zahtevah IV in na novo sprejeto direktivo o javnem poročanju po državah v smislu ciljev (povečanje preglednosti podjetij in krepitev javnega nadzora) in načina razkritja (vrste informacij, o katerih je treba poročati, poročanje, ki se izvaja po državah). Direktiva je bila sprejeta v odziv na različne davčne škandale, ki so bili razkriti okoli leta 2015, in se uporablja za velika mednarodna podjetja (z vsaj 750 milijonov EUR konsolidiranih prihodkov). S tem nedavnim zakonodajnim aktom, ki spreminja Direktivo 2013/34/EU, je bil v novem členu 48c(2) iz poglavja 10a določen seznam zahtev, ki se v veliki meri ujema z informacijami iz člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV. Vendar so informacije, ki jih je treba razkriti v skladu s poglavjem 10a, opisane podrobneje od izrazov, uporabljenih v členu 89 direktive o kapitalskih zahtevah IV, s čimer so odpravljene težave pri razlagi, ki jih povzroča člen 89. Kar zadeva področje uporabe, je poudarek v novi direktivi na zelo velikih podjetjih³⁸, medtem ko člen 89 direktive o kapitalskih zahtevah IV zajema kreditne institucije ter sistemska in velika investicijska podjetja. Za institucije, ki bi lahko spadale na področje uporabe obeh ureditev, je v novo direktivo vključena posebna določba, in sicer člen 48b(3), katere namen je preprečiti morebitno podvajanje razkritja pri poročanju po državah. Za izboljšanje dostopnosti in primerljivosti informacij je treba v skladu s spremenjeno direktivo o računovodstvu poročila po državah predložiti z uporabo skupne predloge in elektronskih oblik poročanja, ki so strojno berljive.

Obveznost poročanja po državah na mednarodni ravni je določena tudi v ukrepu 13 akcijskega načrta za preprečevanje erozije davčne osnove in preusmerjanja dobička OECD³⁹ (ki se v EU izvaja z Direktivo Sveta (EU) 2016/881 glede obvezne avtomatične izmenjave informacij na področju obdavčenja med davčnimi organi). Vendar pa informacij, predloženih na podlagi ukrepa 13 akcijskega načrta za preprečevanje erozije davčne osnove in preusmerjanja dobička in Direktive Sveta (EU) 2016/881, ni treba dati na voljo javnosti. Direktiva Sveta (EU) 2016/881 se uporablja za mednarodna podjetja v EU ali subjekte mednarodne skupine podjetij, ki so rezidenti EU, katerih skupni konsolidirani prihodki v predhodnem obračunskem obdobju presegajo 750 milijonov EUR. Poročilo po državah vključuje informacije o subjektih mednarodne skupine podjetij v vsaki davčni jurisdikciji, vključno s kazalniki, kot so prihodki povezanih oseb, zaposleni in sredstva, da se oceni izpolnjevanje zahtev glede bistvenih dejavnosti, v njem pa je zajet širši nabor kazalnikov od tistih iz člena 89(1).

Novi davčni standard GRI (GRI 207), ki je za poročanje začel veljati od leta 2021, je prvi in edini javni poročevalski standard za davčno preglednost, ki se prostovoljno uporablja po vsem svetu. V njem so določena pričakovanja glede razkritja plačil davkov na podlagi poročanja po državah, skupaj z davčno strategijo in upravljanjem. Nekatera mednarodna podjetja že prostovoljno razkrivajo davke na ravni držav. Uporablja se za vsako organizacijo (veliko ali

³⁸ Z letnimi prihodki nad 750 milijonov.

³⁹ Poročanje po državah je minimalna standardna zahteva v okviru projekta OECD o preprečevanju erozije davčne osnove in preusmerjanja dobička. Od 17. oktobra 2020 za 131 jurisdikcij, vključno z državami članicami EU, veljajo zahteve glede poročanja po državah.

majhno, zasebno ali javno), ki določa davek kot postavko, o kateri se poroča. Obvezne zahteve glede informacij, ki jih je treba razkriti (in katerih seznam lahko poročevalec vključi prostovoljno), se delno prekrivajo s tistimi iz člena 89 direktive o kapitalskih zahtevah IV. Zaradi neusklajenosti med tema dvema sistemoma poročanja so institucije, ki spadajo na področje uporabe direktive o kapitalskih zahtevah IV in ki se hkrati odločijo za razkritje v skladu s standardom GRI 207, dodatno obremenjene s poročanjem.

Na splošno je ocena pokazala splošno zunanjo skladnost in neobstoj nasprotij med poročanjem po državah na podlagi direktive o kapitalskih zahtevah IV in nedavno sprejeto direktivo o javnem poročanju po državah. Oba instrumenta imata enake cilje povečanja preglednosti podjetij in krepitev javnega nadzora. Namen nekaterih drugih orodij, kot je Direktiva Sveta (EU) 2016/881, je preprečevanje čezmejnega izogibanja davkom. Direktiva Sveta (EU) 2016/881 v ta namen vsebuje dodatne kazalnike, ki so včasih natančneje določeni od tistih iz člena 89 direktive o kapitalskih zahtevah IV, da se dosežejo navedeni posebni cilji.

Dodana vrednost poročanja po državah na ravni EU kot ključni korak k povečani preglednosti na svetovni ravni

Razlog za vključitev poročanja po državah v okvir direktive o kapitalskih zahtevah IV je bila potreba po povrnitvi zaupanja državljanov EU po svetovni finančni krizi. V teh okoliščinah je EU kot orodje za spodbujanje preglednosti v finančnem sistemu predlagala uvedbo obveznih zahtev glede poročanja, pri čemer je bil poudarek na čezmejnih dejavnostih institucij. Osem let po začetku veljavnosti določbe o poročanju po državah se je ta obveznost glede razkritja izkazala za pomemben dejavnik pri povečanju preglednosti v zvezi z dejavnostmi institucij, s čimer se je povrnilo zaupanje družbe.

Nacionalni deležniki in deležniki EU, s katerimi se je posvetoval izvajalec⁴⁰, so jasno poudarili, da bi se z nacionalnim posredovanjem in brez zahteve glede poročanja po državah na podlagi člena 89 direktive o kapitalskih zahtevah IV le v omejem obsegu povrnilo zaupanje državljanov v finančni sektor. Po njihovem mnenju je usklajenost na ravni EU prednost, čezmejna primerljivost pa vidik, ki državljanom in civilni družbi omogoča analizo in nadzor finančnega sektorja.

4. SKLEPNE UGOTOVITVE

Ocena določb o poročanju po državah iz člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV kaže, da javno razkritje obveznih informacij dobro deluje v svojem okviru politike: izkazalo se je, da se je zaradi vseh naštetih zahtev povrnilo zaupanje v finančni sektor s tem, ko se je povečala preglednost glede dejavnosti institucij in okrepila odpornost sektorja.

Čeprav se je splošno mnenje državljanov in deležnikov EU o finančnem sistemu v zadnjih letih znatno izboljšalo, pa zaupanje v sektor še vedno ni doseglo ravni, na kakršni je bilo pred krizo⁴¹. Zato je povrnitev zaupanja v finančni sistem še vedno prednostna naloga. Poleg tega je poročanje po državah še vedno pomembno za javni nadzor nad erozijo davčne osnove in preusmerjanjem dobička. Vključenost EU v spodbujanje preglednosti in povečanje

⁴⁰ Študija o ustreznosti informacij, ki jih je treba razkriti na podlagi člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV, str. 95, [Pravo družb in korporativno upravljanje](#), Evropska komisija (europa.eu).

⁴¹ Prav tam, str. 66–67, [Pravo družb in korporativno upravljanje](#), Evropska komisija (europa.eu).

ozaveščenosti javnosti na tem področju je prav tako treba potrditi glede na nove izzive, ki so se pojavili v zadnjem času. Ti se na primer nanašajo na vse zapletenejše poslovne modele, ki so povezani z globaliziranim digitalnim gospodarstvom.

Kar zadeva upravno breme, so stroški, ki za poročevalske subjekte nastanejo zaradi izpolnjevanja zahtev glede poročanja po državah, po ocenah zanemarljivi, medtem ko koristi za širšo družbo znatno odtehtajo stroške. Poleg tega bi ti upravni stroški nastali tudi brez zahtev glede poročanja po državah iz direktive o kapitalskih zahtevah IV, na primer v okviru lastnega poslovnega poročanja ali pri poročanju davčnim organom v okviru Direktive Sveta (EU) 2016/881.

Določbe iz člena 89(1) so skladne s siceršnjo zakonodajo EU, ki je namenjena povečanju preglednosti podjetij in krepitvi javnega nadzora, kot je Direktiva (EU) 2021/2101.

Čeprav je bilo v tem poročilu opredeljenih nekaj možnosti za izboljšanje, niti posvetovalne dejavnosti, ki jih je pri pripravi tega poročila izvedel izvajalec, niti kakršni koli drugi viri niso pokazali želje zadevnih deležnikov po spremembi določb v tem trenutku. Ocena člena 89(1) direktive o kapitalskih zahtevah IV je pokazala, da institucije poročanje po državah na splošno izvajajo zadovoljivo, izvajanje pa ustreza namenu. Javno razkritje v okviru obveznih zahtev za državljane, davčne organe in različne deležnike v EU ostaja ključni instrument za povečanje javne ozaveščenosti na tem področju ter prispeva k spodbujanju odgovornega ravnanja institucij do družbe.